

NAJDIHOJICA IZ HAJDINE

ŠOLSKO LETO 1994/95

Besede? Kaj besede slovesu, ljudem pomenijo? Ali besede slovesa
lahko sploh obogatijo?

Tako sem včeraj, preden sem odšla spat, razmišljala. Spomnila sem se
na izdajo prve slovenske knjige. Promet Trubar je bil prvi, ki je izdal
knjigo, ki je vsebovala slovenske besede. Ali so njegove besede takratni
narod obogatilo? Obogatilo s vaseljem, znanostjo, napredkom? Slovda so
slovesa obogatila? Obogatila s poljalo na pravo
pol, pol napred

NAJDIHOJCA

Kaj pa danes? Premišljuje. Ali ljudje sploh še izgovarjamo besede,
ki bi kogarkoli obogatilo? Ali jih sploh še pomenimo? Velikokrat se mi xdi
da ne. Danes besede ljudje uporabljajo velikokrat samo za zahteva, pozivje,
x njihimi velikokrat, da x njihimi lahko ljudi
navoščijo, potolačijo, "mu dajo, našpanje vase - ga obogatijo. Kaj pa
beseda obogatit sploh v tem primeru pomeni? Ali pomeni materialne
dобрine: denar, lepo hišo, oblečilo? Ne v tem primeru ima beseda
obogatiti "čisto drugačen, lepše pomen. Pomeni: slovesa navoščiti, ga
potolačiti, mu izpovedati svoja čustva, ga obogatiti s znanostjo naučiti...

iz HAJDINE

Imam prijatelja, ki se slabo uči. Velikokrat mu ~~mu~~ spodleti, zato ga
tudi doma "nahrulijo". Ali je to jstas? Ali mu s tem sploh kaj
pomagajo? Ali ne bi bilo bolje, če bi ga potolačili, mu našpani, da spet
poskusi znova? Mislim, da bi mu lepa beseda veliko več pomenila -
pomagala. V njem bi vzbudila občutek, da se ~~znova~~ lahko znova, da
lahko še vse "popravi". K lepimi besedami bi ga ~~znova~~ prav tako bi se
morali "obnašati" stvari - stvari med seboj.

1994 / 95

NAJDIHOJCA

iz NAJDIHNE

u 371

NA 7

6002161

29.4.2006

2010001

Besede? Kaj besede človeku, ljudem pomenijo? Ali besede človeka lahko sploh obogatijo?

Tako sem zvečer, preden sem odšla spat, razmišljala. Spomnila sem se na izdajo prve slovenske knjige. Promož Trubar je bil prvi, ki je izdal knjigo, ki je vsebovala slovenske besede. Ali so njegove besede takratni narod obogatile? Obogatile z veseljem, znanostjo, napredkom? Seveda so človeka obogatile. Njegove besede so takratni narod popeljale na pravo pot, pot napredka.

Kaj pa danes? Premišljuje. Ali ljudje sploh še izgovarjamo besede, ki bi kogarkoli obogatile? Ali jih sploh še poznamo? Velikokrat se mi zdi da ne. Danes besede ljudje uporabljajo velikokrat samo za zahteve, prošnje, z njimi velikokrat obtožujejo. Pozabili pa so, da z njimi lahko ljudi razveselijo, potolažijo, "mu dajo" zaupanje vase - ga obogatijo. Kaj pa beseda obogatit sploh v tem primeru pomeni? Ali pomeni materialne dobrine: denar, lepe hiše, oblačila? Ne v tem primeru ima beseda "obogatiti" čisto drugačen, lepši pomen. Pomeni: človeka razveseliti, ga potolažiti, mu izpovedati svoja čustva, ga obogatiti z znanostjo nasveti...

Imam prijatelja, ki se slabo uči. Velikokrat mu v šoli spodleti, zato ga tudi doma "nahrulijo". Ali je to prav? Ali mu s tem sploh kaj pomagajo? Ali ne bi bilo bolje, če bi ga potolažili, mu svetovali, da spet poskusi znova? Mislim, da bi mu lepa beseda veliko več pomenila - pomagala. V njem bi vzbudila občutek, da še zmeraj lahko začne znova, da lahko še vse "popravi". Z lepimi besedami bi ga obogatili. Prav tako bi se morali "obnašati" starejši - starši med seboj.

Ne bi se smeli kregati zaradi denarja. Če na primer moža odpustijo v službi in pride domov ves "potolčen", razočaran nad samim seboj, ali bi bilo prav, da bi ga še žena oštela? Ali bi to sploh kaj pomagalo? Mislim, da ne. Mislim, da bi to ženi nekaj pomenilo, saj bi porabila odvečno energijo - jexo, vendar bi "prej ali slej" to obžalovala. Žal bi ji bilo vseh izgovorjenih besed. Žal bi ji bilo, da ni poskusila z lepimi - bogatimi besedami. Z njimi bi potolažila sebe in njega, mu vlila upanje, da ni vse izgubljeno.

Z nekaj primeri sem skušala pojasniti, kaj sploh lepe besede pomenijo. Le v času pred menoj, pred mojimi starši, je beseda pomenila zelo veliko. Obogatila je človeka osebno in narod ter ga popeljala na pot napredka. Vendar mislim, da v današnjem času veliko premalo uporabljamo lepe besede, ki človeka obogatijo, mu vlijejo upanje, samozavest, ga potolažijo...

Zato mislim, da bogate besede res obogatijo človeka.

Petra Stopinšek, 8.b

EN DAN MOJIH POČITNIC

En dan počitnic - a kaj bi z enim dnevom.?

Vsi tečejo hitro, pa vendar se najde dan, ki te spominja na nekaj posebnega.

Prav rada se ga spominjam. Tedaj občutim veselje. Ne morem se spomniti dneva, vem le to, da je bilo vroče. Dan je bil kratek, noč pa dolga. Bila sem nestrpna. Delo mi ni šlo od rok. Pohajkovala sem iz ene sobe v drugo sobo in kazalci na uri se niso hoteli premakniti. Padla je odločitev, da gremo na morje. Zaslšim očeta, ki reče:

"Ko odbije ura štiri, gremo." Obraz se mi je razširil in usta si privoščajo smehljaj. Aa mor je gremo.

Pogledam skozi okno, a še vedno je tema. Ljudje še spiyo. Odpravimo se na pot. Obraz mi zažari, a ne samo od sople, zažari mi, ker ve, da se bližamo morju. Prišli smo na dogovorjeno mesto. Vse na okrog je polno ljudi. Sprehodim se in morski zrak mi kar prija. vroče je, a tolažim se z misljo, da se bom kmalu osvežila. Počitniški vrvež me zabava, uživam v vročini, morju in opazovanju ljudi, ki so morali prav tako težko čakati počitnice na morju kot jaz. Odsla sem, da se preoblečem - mor je me čaka. Špet je minil en dan mojih počitnic. Ja njim bo prišel drugi, tretji in vsi bodo za seboj puščali sledov.

Sandra Kranjc, 7.6

DOŽIVLJAJ S POČITNIC

Konec šole! UH! V razredu postaja vedno bolj vroče. Komaj čakam! Dolgo spanje, bedenje, kopanje, potepanje... Odličen izkaz, še boljše počitnice. V spominu mi je ostal lep dogodek.

Ze nekaj dni prej smo se dogovorili za nekakšen izlet. Določenege dne se je naša družina odpravila. Z njo sem odšla seveda tudi jaz. Ja, kaj bi pa brez mene? Peljali smo se proti Ljubljani in se ustavili pri tovarni Sta - Kamnik. Pot smo nadaljevali proti Beniku. Tam smo videli največje letalo, ki je bilo tudi zelo staro in seveda že neuporabno. In potem? Nato smo se odpravili v živalski vrt v Ljubljani.

Ogledali smo si živali in se napotili domov. Pot je bila zelo dolga. Zaspala sem in sanjala. Sanje sem že čisto pozabila, ko smo prispeli domov. Tako se je naš izlet končal.

"In zdaj?" se sprašujem. Šola, zopet šola. Učenje, živčnost, naloge... Pa kaj! Minilo bo tudi to šolsko leto in zopet bodo počitnice. Pa kaj sploh mislim na to? Saj je še daleč, daleč... Pa vendar vse čas prebiti...

Tako je vse hitro minilo in tudi bo - kakor šola, tako počitnice.

Sanja Muršec, 5.b

LJUDJE BIMORALI BOLJ SKRBETIZA NARAVO

Miha živi v velikem mestu, v velikem bloku. "Uhh, kakšen zrak, koliko dima in po mestnih tleh toliko odpadkov", vzdihuje Miha in premišljuje o tem, kar mu je mamica rekla pri večerji. Kar ni mogel verjeti mamičinim besedam, da je bilo nekoč vse čisto in da je zrak dišal po cvetju. Nekaj časa premišljuje in nato ozklikne: "Jutri grem v hribe, tam je še vedno čisto in lepo."

Zjutraj zgodaj ostane, vzame malice, liste in slikarsko stojalo. Peš gre v hribe. Ustavi se pri manjšem ribniku, kjer plava račja družinica in voda miglja ob plavanju majhnih ribic.

Postavi si slikarsko stojalo in slika ribnik z račjo družino. Potem nariše še mnogo lepih risbic. Ko že nekaj časa riše, postane lačen. Spomni se malice, ki si jo je prinesel s seboj. Sam sebi reče: "Ja, svež zrak, ki diši po cvetlicah, ti kar poveča tek."

Potem se spet posveti slikanju. Njegovo slikanje in uživanje v naravi prekine voznik v rdečem vozilu. "Le kaj namerava?" se sprašuje. Kaj hitro ugotovi, saj voznik začne metati v ribnik stare klobuke, orečke, konzerve, časopise in mnogo druge šare. Miha ga z odprtimi usti gleda. Nato ga prešine dobra zamisel. Hitro da s slikarskega stojala list na katerega je slikal in da na njega nov, prazen list. Na list si preriše tablico z avta. Miha pospravi stojalo in risbice, ki jih je narisal in se odpravi na policijo.

Na policiji poslušajo njegovo zgodbo. Nato pa rečejo Mihi: "Veš, fantek, težko bo najti voznika z rdečim avtom." Miha pa se nasmeji, zakaj pa saj imam prerisano tablico z avtomobila. Policaji se mu zahvalijo in Miha odide domov. Med potjo domov premišljuje, kakšno kazen bodo dali vozniku, ki je onesnaževal okolje.

Maja Klemen, 3.b

ŠTORKLJA

Štorklja se hrani z žabami, z ribami, kačami in z žuželkami, zato zime ne more preživeti doma. Poleti je v toplicah ali se hrani v potoku. Štorkljo sem videla v toplicah že od blizu. Štorklja je bila v bazenu. Otroci so šli gledat štorkljo. Ker me je zanimalo sem šla pogledat.

Sandra Gašljevič, 1.r

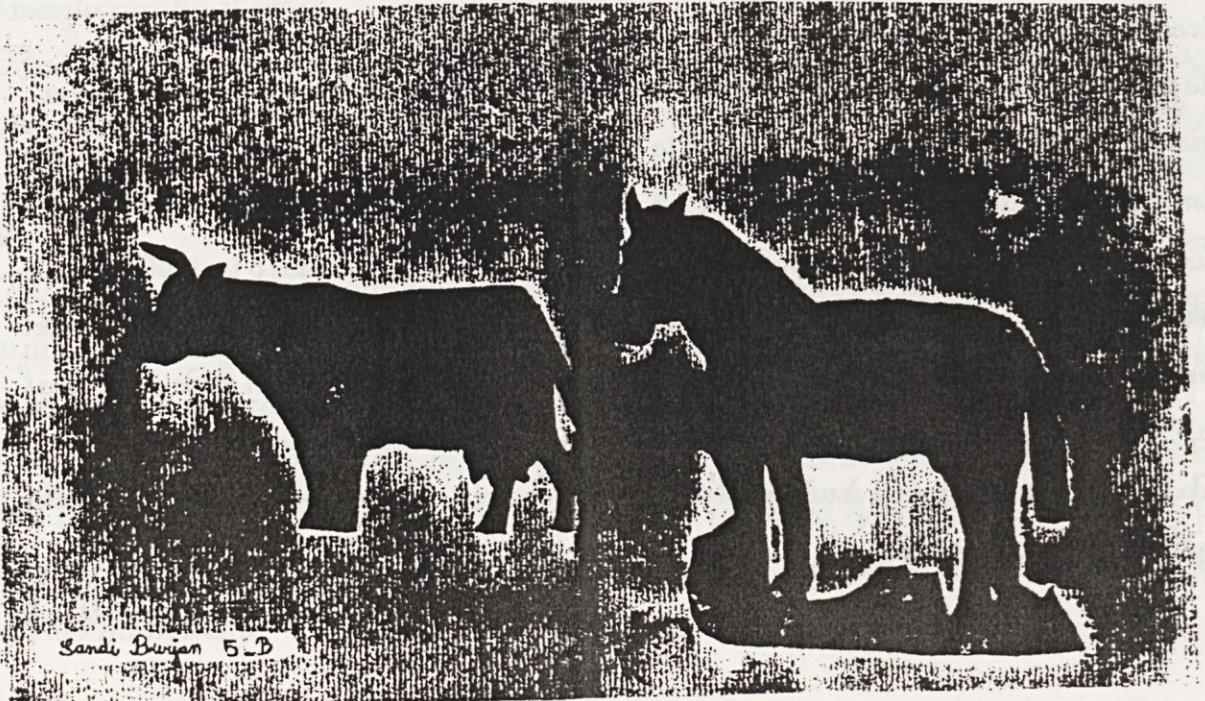
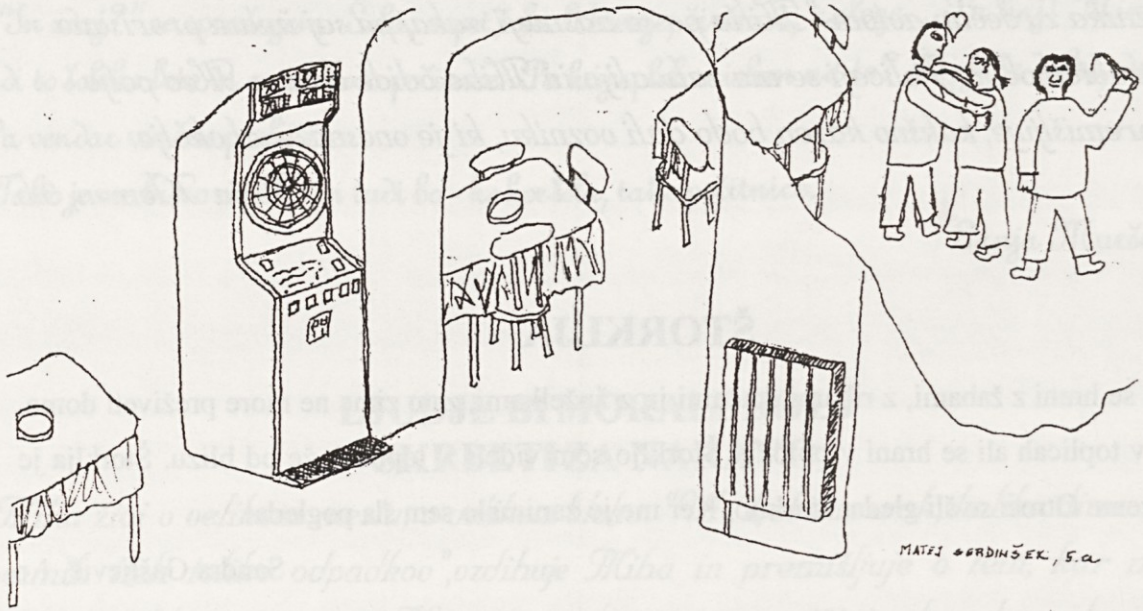
ZGODILO SE MI JE...

Zgodilo se je pred štirimi leti. Končal sem prvi razred in prišle so težko pričakovane letne počitnice. Našo brezskrbnost je zmotila nepričakovana vojna. Vsi smo bili v strahu, čeprav mi otroci tega nismo povsem razumeli.

Bilo je vroče poletje. Pri sosedovih so ravno takrat zorele češnje. Kdo bi se jim mogel upret? Doma smo imeli obisk. Hitro sem izbral to priložnost in jo pobrisal na drevo. Vnil sem se s polnimi žepi sladkih češenj. Razdelil sem jih med prijatelje in stekel nazaj. Vsi so odšli na vt. Z drevesa sem se jim oglašal in plezal vedno višje. Drevo je bilo staro in trdko. sam se dogodka naprej več ne spominjam... Pozneje so mi povedali, da sem padel z drevesa. Padel sem kar osem metrov. Pri tem sem se hudo poškodoval. Zlomil sem si roki in hudo poškodoval glavo. Počitnice sem dva dolga meseca preživel v bolnišnici v Mariboru in Ptuj.

Ta dogodek se je meni in naši družini boleče vtisnil v spomin. Stečen sem, da sem kljub težki poškodbi danes popolnoma zdrav.

Matko Cutil, 5.b

KOSOVKA

Danes, ko sem se zbudila, sem videla dve kosovki. Ena teta se je peljala s kolesom in prestrašila kosovki. Prileteli sta nazaj. Tekla sem ven. Kosovki sta odleteli v zrak. V zraku sta se vrteli. Opazovala sem ju. Kosovka je rjava, kos pa črn.

Lea Dajčbauer, 1.r

ŽABJE KOSILO

Žaba živi v ribniku. Žaba bi rada pojedla muho. Muha se je prijela na jezik. Zdaj je sita. Imela je dobro kosila. Žaba diha sveži zrak.

Peter Mertelj, 1.r

BILO JE TISTEGA DNE...

Bilo je takrat, ko še nisem hodil v šolo. Sonce je zjutraj ozhajalo šele na daljnem vzhodu, ko sem bil že lep čas na nogah. Nisem bil zaspan, ampak ni mi dalo miru in šel sem ven. Zunaj sem "nabijal" žogo v steno, kar pa mamica ni imela rada. Čez nekaj časa sem šel k atiju, ki je bil v blevu. Hitro je minil dopoldan in po kosilu sem bil spet zunaj. Takrat sem se igral z muckom. Zelo je bil smešen.

Potem so prišli bratovi kolegi, ki sem jih tudi jaz dobro poznal.

Včasih sem se rad pohvalil z mojimi golobi. In šel sem po najlepšega. Vendar pa jih je prej bilo treba zapreti. Jaz pa hitro po bližnjici, po nizki strehi do okna, ampak na tej strehici sta bili dve šipi. Ker nisem pazil, sem stopil v eno in že je bil jok in stok. Tistega dne sem prvič videl svojo kost na nogi. Del stekla se mi je zabodel do kosti in tako je samo koža držala ostalo.

K zdravniku pa nisem hotel ker sem se ga nekako bal. Še steča, da ni bilo doma mamice. Tako sem vztrajal samo z obvezo in noga mi je zacelila.

Brazgotina te rane se še danes, sedaj vidi. To mi je ostalo v spominu in mi bo za vedno.

Joži Šlamberger, 5.6

DOGODEK IZ POČITNIC

Nekega počitniškega jutra sem se zbudila in pogledala skozi okno. Zagledala sem avtomobile, ki so drveli po cesti, ptice, ki so preletavale nebo ter gozdove. Naenkrat me je nekaj presunilo in me opozorilo, naj pogledam okoliške hribe. Ozrla sem se v strme vrhove Donauške gore, Boča in Pohorja. To je le del lepot naše prelepe domovine.

Šlekla sem do staršev in jih prosila, da bi se odpeljali na Pohorje. Vsi so se strinjali, tudi moj bratranec David, ki je bil pri nas na počitnicah. Pusta nedelja se je spremenila v živahen dan. Po kosilu smo se oblekli in se odpeljali proti Mariboru. Kmalu smo prispeli do zaželenega cilja. Parkirali smo avto in odšli kupit vozovnice za gondolo. Na gondolo smo čakali dolgo, saj je bila velika gneča. Sedli smo in se odpeljali proti vrhu, da bi tudi mi zadihali sveži zrak. Opazovala sem, kako so hiše postajale vse manjše. Gledala sem drevesa, ki so vsrkavala svež zrak, ne pa zrak, ki je mešanica različnih plinov. Želela sem si, da bi bila žival, ki se sprehaja po pohorskih vrhovih. Prispeli smo do vrha. Odšli smo do gostišča, kjer smo se odžejali. Nato smo odšli na sprehod. Ko smo se vrnili, sva se z Davidom odločila, da bova odšla do najvišje točke, do razglednega stolpa. Na začetku poti sva zagledala tablo, ki naju je vodila. Mirno sva odšla naprej. Čez nekaj časa sva opazila, da ni nikjer nobenega smerokaza. Upala sva, da hodiva po pravi poti. Kar naenkrat se je pot razdelila na dve strani. Odločila sva se za tisto, ki je vodila na

desno. Hodila sva in hodila, a poti ni bilo konca. Zagledala sva možakarja, ki nama je povedal, da sva odšla v napačno smer. Izmučena, a vendar vztrajna, sva prišla do stolpa. Ogljedala sva si del Štajerske. Šlekla sva po poti, ki naju je vodila do gostišča. Starša sta bila jezna, vendar sta naju kljub temu razumela. V gondolo smo se peljali v dolino. Sedli smo v avto in se izmučeni, a vendar srečni, ker smo lepo preživeli dan, odpeljali domov.

To je bil le eden od dnevov počitnic. Veliko lepih spominov imam tudi na dni, ki smo jih preživeli na morju.

Maja Majcen, 7.6

MOJE POČITNICE SO SE KLJUB MOJEMU RAZMIŠLJANJU DOBRO IZTEKLE

Novo šolsko leto je hitro minilo. Kot bi mignil so bile na vrsti počitnice. Na začetku se počitnic sploh nisem veselila. Mislila sem si: "Te počitnice pa bodo zelo dolgotrajne in dolgočasne." Med počitnicami je tudi moj rojstni dan. Tudi tega se nisem tako zelo veselila. Ati me je presenetil z zelo veselo novico, da gremo na Triglav. Ač, potem sem pa mnenje o počitnicah in rojstnem dnevu seveda takoj spremenila.

Bila sem pa tudi malo razočarana, ker mi ati ni tega prej omenil, da bi se lahko pripravila. "Pa kaj potem," sem si mislila, "saj bo šlo - no, vsaj upam." Napočila je noč pred odhodom. Nikakor in nikakor nisem mogla zatisniti očesa, tako sem bila vznemirjena. Jutriaj sem morala zgodaj vstati, saj je bil odhod že ob 5h. V avtobusom smo se vozili kar precej časa. Končno smo začeli s hojo. Na začetku ni bilo nikakejšnega problema, ampak po nekaj urah sem bila čisto izmučena. Na srečo

smo imeli na neki skali skoraj pol ure počitka. No, dolgo je trajalo, da smo prispeli do Kredarice. Bolj proti večeru smo z zelo resnimi obrazi opazovali Triglar. Zvečer smo se dobro naspali, zjutraj pa se spet podali na pot. Ta pot je bila zahtevnejša kot tista, ki smo jo že prehodili. Na vrh smo srečno prispeli in bili zelo tepeni. Pot navzdol ni bila tako zelo težka, pa vendar naporna.

Bili smo veseli, ko smo prispeli do cilja, najbolj veseli pa smo bili, ko smo prišli domov, se stuširali in se po treh dnevih vlegli v udobno posteljo.

Manuela Kaisersberger, 7.a

DOŽIVLJAJ S POČITNIC

Komaj so se počitnice pošteno pričele, že jih je pregnala šola.

Spomini se mi vračajo v jasno noč, ko smo se odpeljali proti Medulinu. Že v Celju je brat Boštjan vprašal očeta, koliko ur vožnje je še pred nami. Oti se tega ni veselil, kajti vedel je, da ga bo to vprašanje spremljalo vsa pot.

Najstarejši sem bil, ko sem zagledal modro gladino. V avtokampu so se že sprehajali turisti. Poiskali smo si prostor pod soncem. Odprli smo prikolico in začeli postavljati predšotor. Delo mi ni preveč dišalo, zato sem odšel na obalo in zajadral v morje. Ko sem plaval po morju, me je obšel čudovit občutek. Morskega psa ni bilo, je pa bil na obali moj ati, ki me je že klical. Dobro, da imam pridno mamico, ki nam je pripravila polnjene paprike.

Začelo se je: kopanje, sončenje, vožnje s čolnom, dolgo spanje, uživanje! Na morju sem praznoval enajsti rojstni dan. Pojedli smo okusno pečene tibe, potem smo odšli na vrtiljak. Vrtiljak imam že od nekdaj rad. Tudi letos mi je ostal v lepem spominu.

Grega Korošec, 5.a

MOJ PRVI PLANINSKI IZLET

S sestri sva ustala rano zjutraj in mamica naju je odpeljala v šolo. Od šole smo se odpeljali z avtobusom. Obiskali smo najstno hišo Prežikovega Voranca. To je bila naša prva postaja. Zraven so bili planinci osnovne šole Kidričevo in Ptuja. Naša pot je bila na Uršljo goro. Pot je peljala skozi gozd, tam je bilo dosti gob. Do vrha sem počival samo enkrat. Hodil sem zraven vodiča Primoža. Na vrh gore sva prišla med prvimi. Tam smo malicali in počivali. Z vrha Uršlje gore sem videl daleč naokrog. Vrnili smo se v dolino. In srečno prišli zvečer domov. Imel sem se lepo.

Franjo Slameršek, 2. b

JESEN

Prišla je s pozdravom,
saj obarvala nas je
s svojim čarom.

Spet prebudila je
šolski zvonec,
da prišel sem v šolo
in zvonil je kot notec.

In spet barva
v rdeče, rumeno, rjavo,
ker ji je to
v veliko zabavo.

Najdihojca, 1995

Da, takšna je
ta naša jesen,
ki nas nikoli
ne pozabi obiskati,
saj ve, da jo imamo
vsil radi.

Dejan Vaupotič, 5.6

JESEN

Sonce nič več tako
ne greje,
a veter urno biti
skozi veje.
Rumenorodeče so
drevesa odeta.
Sadežev sočnik nam
botra jesen obeta.

Tomaž Kokol, 5.6

JESEN

Kdaj drevesa rumenijo?
o jeseni
Kdaj lastovice odletijo?
o jeseni
Kdaj kostanji dozorejo?

o jeseni

V jeseni

jabolka, kruške, dozotijo,

ptice selivke odletijo,

vervecice pa si lešnike

nabitati bitijo

in si zalogo naređijo,

da dolgo zimo preživijo.

Silvo Zupanič, 5.a

Olivera Zornat,
5.b

JESEN

V jeseni listje rumeni,
o vinogradih grozdje dozori.
Obirači grozdje obirajo,
in ga o mlinu meljejo.

Iz grozda bo pitekkel sladki mošt
in ti ga prva pila boš.
V sodih mošt odvzel nam bo,
iz njega sladko vince bo.

Vince sladko pijemo
in dobre volje smo.
Kozarec zvenketa
in dobra kapljica nam steče da.

Simona Slametšek, 5.6

KO JE GOSPODINJIL OČE

Bil je dan, ko sva bila z atijem sama doma. Jaz sem delala domačo nalogo, oče pa je bral časopis in hkrati poslušal radio. Ko je mama odšla, je na listek napisala, da naj ati pripravi hrano, da ne bova lačna. Listala sva po knjigah, da bi našla kakšno dobro jed, ampak sva se potem odločila, da bova pripravila jed po najini receptu.

Po elementih sva poiskala potrebni material, nato pa pričela z delom. Začela sva z oljem, nadaljevala z jajci in tako je počasi nastajala najina

specialiteta. Pripravila sem krožnike in vse potrebno, nato pa sem odšla v svojo sobo, saj sem bila sigurna, da oče pazi na najino čudežno jed. Zatepila sem se v knjige, ta čas pa se je hrana lepo cvrila.

Bilo je pusto popoldne, zaradi tega sem tudi zaspala. Iz sladkega spanca me zdrami čuden vonj, ki se je začel širiti po stanovanju, zato sem stekla v kuhinjo. Kuhinja je bila vsa v dimu, hitela sem k atiju, ki pa je namesto, da bi pazil na jed, zunaj dresiral psa. Ati me je začudeno pogledal, ker sem bila prestrašena. Iz sebe sem spravila le nekaj besed, da je sploh razumel, kaj se dogaja. Odšla sva kuhinjo, odprla okno in poskusila pregrčiti stanovanje, da mama tega ne bi zvedela, vendar nama ni uspelo. Še toliko boljše, saj zdaj hrano vedno pripravi mama.

Prma Brodnjak, 6.a

KDAJ ME JE BILO STRAH?

Nekega petka nam je učiteljica povedala, da pišemo v ponedeljek preizkus znanja iz matematike. Mislila sem si, da se bom v soboto ose naučila. A ta misel se mi ni uresničila. V soboto smo šli v Avstrijo po nakupih. Urnili smo se ob 16^h zelo utrujeni. V soboto zvečer me je bilo že pošteno strah, kako se bom lahko ose to v nedeljo naučila.

V nedeljo me je bilo še bolj strah kot v soboto, zaradi tega mi učenje, ni šlo ravno od rok. Naslednje jutro sem s težavo ustala. Kako bom zmogla rešiti ose naloge? Odšla sem na autobusno postajo. Autobus nas je odpeljal v šolo. Ilčno me je bilo strah. A ko sem dobila kontrolko, sem se pomirila, saj sem vedela, da bom ose to

ose to zmoгла. Mirno sem jo rešila in oddala. Učiteljica je naloge hitro popravila.
Dobila sem petico.

Potem pa sem si mislila, kako sem bila neumna, da sem trepetala pred kontrolko.

Anja Ogrizek, 3.6

NA STAREM PODSTREŠJU SEM NAŠLA ZAPUŠČEN ZEMLJEVID

Veliko starih hiš ima svoje skrivnosti, ki se marsikdaj ne razkrijejo. Miše podrejo in spomin na te skrivnosti postane preteklost. Nekatero teh skrivnosti pa so odkrite. Tako se je zgodilo tudi tokrat.

Ker moja prababica še živi, sva jo šli s sestrično obiskat. Prababica je doma v zelo stari hiši. Ker zelo lepo pripoveduje, jo grem večkrat obiskat. Danes nama je povedala lepo zgodbo o zemljevidu, ki je skrit v tej hiši že dolga leta. Ta zgodba mi je dala idejo in takoj sem jo začela uresničevati. Hotela sem najti ta zemljevid.

"Anita, sem namigovala sestrični, "raziščiva podstrešje!"

Bila je za to. Ko sva pregledovali škatle, sem odkrila luknjo v zidu. Vanjo sem dala roko in odkrila list starega, že trilega papirja. Pokazala sem ga sestrični.

"Kaj je to?" me je vprašala.

"Mislim, da je zemljevid, o katerem je govorila babica." sem rekla.

Na zemljevidu je bilo veliko črt in čačk, ki so se končale v čudnem trikotnem predmetu, začele pa na babičinem podstrešju.

Pojdiva za črtami, se predlagala Anita. Tako sva tudi storili. Morali sva iti čez velik travnik in nato skozi gozd. Ker pa se je temnilo, sva sklenili, da nadaljujemo pot jutri.

Naslednji dan sva prišli na določeno mesto. Bila sem zelo razburjena. Šli sva dalje in dalje in odkrili tri drevesa, ki so stala v obliki trikota. V deblu največjega je bila zabodena čudna veja. Ko sem se nič hudega sluteč

naslonila nanjo, so se tla rahlo stresla in ko sem pogledala na jaso, je bila tam trikotna luknja. Veselo sva stekli tja.

Anita je rekla: "Gotovo bo kak zaklad!" Na najino razočaranje pa je bilo v luknji le nekaj starih cunj in nekaj plesnive hrane.

Tako sva odkrili staro skrivališče živeža, ki pa je bilo izpraznjeno. Stem pa sva se tudi naučili, da ne smeva vlagati preveč upov v neko stvar, ker se lahko ponesreči. Odslej sva z veseljem poslušali zgodbe, nikoli pa jim nisva popolnoma verjeli.

Maja Paj, 6.6

NA STAREM PODSTREŠJU SEM NAŠEL ZAPUŠČEN ZEMLJEVID

V razred je stopila razredničarka. V rokah je imela kup spričeval. "Zdravo," smo zavpili vsi v en glas. "Sedite," je odgovorila in odložila izkaze na mizo. Klicala nas je po imenih.

"Robi," me je poklicala in mi podala roko: "Čestitam." Z uspehom sem bil zelo zadovoljen. Teh počitnic sem se veselil tako kot še nikoli. Mama mi je namreč obljubila, da bom šel na počitnice k babici in dedku. Končno je prišel ta dolgo pričakovani dan.

Babica me je pričakala na železniški postaji.

"Zdravo Robi, si dobro potoval?", me je nagovorila. Bil sem preutrujen od potovanja, zato sem ji le prikimal. Babica in dedek sta zgodaj zjutraj odšla v mesto in mi pustila sporočilo. Vedel sem, da ju skoraj ves dan ne bo

domov. Sklenil sem, da bom podrobno raziskal hišo. Naletel sem na lesene stopnice, ki vodijo na podstrešje.

Odpravil sem se po njih. Vse so škripale in se majale, zato me je bilo kar malo strah. Dvignil sem zapah in se razgledal. Kar nekaj zanimivih reči je bilo videti. Sprehodil sem se po podstrešju in ugotovil, da tja že dolgo časa ni stopila človeška noga. tedaj pa sem zagledal leseno skrinjico. Oprl sem jo tako, da sem jo treščil ob tla. V njej je bila dedkova vojaška knjižica iz druge svetovne vojne. V knjižici je bil še star vojaški zemljevid. Sklenil sem, da bom dedka povprašal o tem. Ko se je vrnil domov, sem ga res vprašal, a o tem ni hotel govoriti. Bil sem zelo razočaran.

Ponoči nisem mogel spati. Zjutraj sem vstal in odšel v kuhinjo. Dedek me je poklical k peči in mi povedal vso zgodbo. Izvedel sem, da je bil enkrat težko ranjen. Zemljevid pa je bil načrt akcije, v kateri je bil ranjen. Zdaj sem vedel zakaj nikoli ni hotel govoriti o vojni.

Robert Matjašič,

RAZMIŠLJANJE NEKE BEGUNKE

Vojna. Kar mrax me strese ob misli na posledice streljanja in ubijanja. Pred nekaj leti se je začela vojna na Hrvaškem in pozneje še v Bosni. Kakor groba roka je posegla v brezkernbno življenje the ljudi.

Tudi jaz sem med njimi. Imela sem 11 let, ko se je začela vojna. Oče je moral v vojno, xa nas pa vsakodneвно tekanje v v klet in vneto poslušanje

radia. Veasih smo tudi po nekaj dni bili na milost in nemilost prepuščeni mrzlim kletnim prostorom. Minute so se vlekke kot ure. Razmišljala sem, kako lepo lepo bi bilo zdaj pri pouku. Kolikokrat sem si želela, da bi šola zgorela. Med prvimi starbami v mestu je bila porušena do tal. Takrat sem komaj začutila, kaj mi pomenijo sošolci in tudi učitelji. Bili smo kot velika družina.

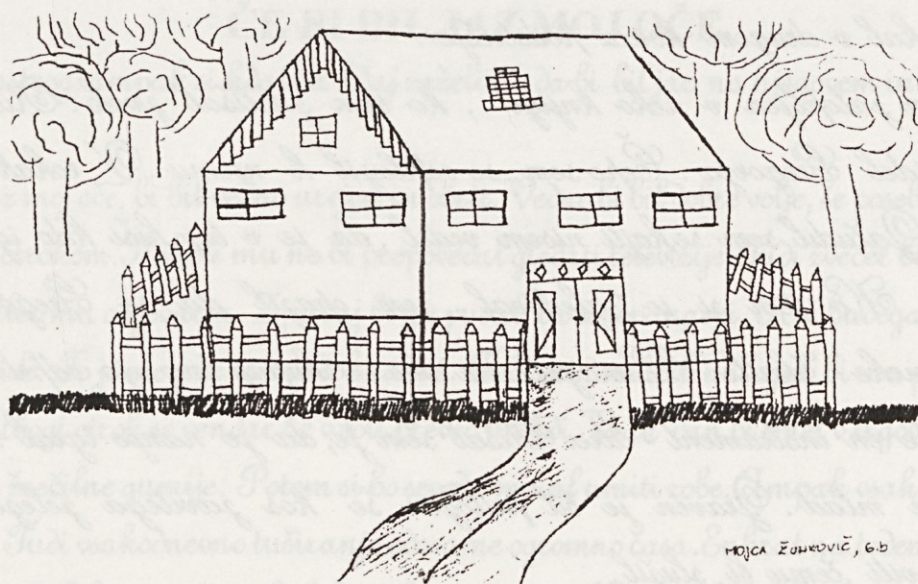
Življenje je postalo neznosno med vsem tem dežjem smrtonosnih krogel, ki ni nikoli ponehal. Kar navadila sem se na življenje v tem hrupu in v hladnih kletnih prostorih. Naša družina, brez očeta, se je odločila, da zapusti Sarajevo in se v dolgi koloni beguncer napoti v neznan svet. Pri zemljepisu sem večkrat slišala za najbolj severno republiko nekdanje Jugoslavije - za Slovenijo. Zavedela sem se, da je to ena najlepših držav v Jugoslaviji. Rada sem poslušala o teh ljudeh in o njihovi zgodovini. Vedno so hoteli svojo državo. Dobili so jo po kratki, le 10 - dnevni vojni. Zdaj pa ravno sedim v vlaku in se oddaljujem od svojega rodnega mesta. Od mesta, ki je zame najlepše. Zapuščam prijatelje, s katerimi sem zahajala v šolo. Zapuščam vse skrivne koticke, ki so mi v žalostnih trenutkih nudili zavetje. Marsikaterega danes ni več. Ne vem, kdo in kako me bodo sprejeli v tujem okolju. Prišla bom med čisto nove ljudi. Me bodo vrljubili? Ne vem kako se bom sporazumevala.

Vlak počasi polzi po tirnicah. Le smo na Hrvaškem. Na vlak še vstopi nekaj ljudi. Le je trda tema. Malo zadremam, vendar ne morem spati. Preveč me begajo misli na dom na očeta in na moje najljubše stvari. K sebi stisnem meda, prijatelja iz otroških let. Uspelo mi ga je izbrskati

izpod ruševin našega stanovanja. V eni torbi nesem nekaj najbolj pomembnih stvari. Časa za pripravljanje ni bilo veliko. Vzela sem, kar mi je prišlo pod roko. Dela se novi dan. Prebudi me nagajivi sončni žarek. V Sloveniji smo. Zbudim bratca, ki mi leži na krilu. Ves zmeden dvigne glavo, vendar od utrujenosti spet zaspi. Čez kakšne pol ure se pripeljemo do postaje, kjer moramo izstopiti. Sprejmejo nas prijazni ljudje.

Da, tako je bilo pred tremi leti. Še vedno sem v begunskem centru. Upanje, da se vrnemo, je skoraj splahnelo. Tukaj hodim v šolo. Lepo so nas sprejeli. Po šolah so učenci zbrali šolske potrebščine in oblačila. Pripravili so nam različne predstave. Vse je lepo, vendar jaz si želim nazaj v Sarajevo, čeprav je porušeno, skoraj zravnano z zemljo. Sem del Sarajeva.

Franja Vogrinec, 8.a

NA BABIČINEM PODSTREŠJU

Je dolgo časa sem želel raziskovati in tudi odkriti kakšen star dokument, a nisem nikoli imel takšne priložnosti. Velikokrat sem dedka spraševal, kako je bilo med vojno, a ni rad o tem govoril.

Bilo je čez vikend, ko sta babica in dedek odšla na izlet in zato sta nas zaprosila, če jima tisti večer nakrmimo živino. Očka je šel molst krave, mama pa kmit teličke. Jaz in moj brat sva jima bila v napoto, zato sva nekaj časa iskala jajca po senu in še kaj.

Naenkrat mi je šinila v glavo misel o podstrešju. Brata sem vprašal, če je za stvar. Seveda je takoj privolil. Po starih lesenih stopnicah sva se prebila v nadstropje in nato na babičino podstrešje. Prižgal sem luč odprl vrata ter uzrl zaboj, obdan s pajčevino in prahom. Z bratom sva se priplazila v velik nizek prostor in priprla vrata. Najprej sva se malo razgledala, nato pa začela brskati po zabojih. V večini zabojev so bile obleke starih staršev. S trama je visel velik nahrbtnik. Vsega sem pregledal, vendar nisem ničesar odkril. Gregor je iskal v drugem koncu podstrešja.

Bil sem zatopljen v neko knjigo, ko sem zaslišal zvok. Hitro sem se obrnil in videl Gregorja. Čepe sem se odplazil k njemu. V rokah je imel frajtonarico. Začudil sem se, kajti nisem vedel, da je v tej hiši kdo igral na ta instrument. Ko sem si jo ogledoval, sem opazil, da se Gregor muči z odpiranjem neke "škalle". Pomagal sem mu in skupaj sva jo odprla. V njej sva videla še en instrument - citre. Slušal sem že, da je nanje igral moj dedek, ko je bil še mlad. Praven je bil priložen še kos zavitega železa, a nisva mogla ugotoviti, čemu bi služil.

Pozornost sem zopet usmeril na drugi konec podstrešja. V kotu na polici sem odkril zapečateno pismo in neko knjižico. Pisma si nisem drznil odpreti. Hotel sem list dobiti od strani pisma, ko se mi je po nesreči pečat razpečatil. zajela sta me strah in groza. nikakor pisma nisem mogel več zapečatiti. pogledal sem, kaj piše, a nisem znal razbrati. V roke sem vzel dokument. To je bila vojaška knjižica, kjer je bilo vse zapisano. Med podatki sem videl tudi, da je bil dedek dvakrat ustreljen kot nemški talec.

Idaj sem dojel, zakaj o vojni nikoli ni hotel govoriti.

Spodaj sem zaslišal svoje ime. J Gregorjem sva hitro stekla po stopnicah. Vinila sta se že dedek in babica. Povedal sem mu, da sem gledal njegove dokumente. Čez čas me je poklical in mi povedal vso zgodbo. Bila je zelo zanimiva.

Tom Flajšek, 7.6

ČE BI BIL JAZ MOJ OČE

Moj oče ni strog, ampak si kdaj pa kdaj zaželim, da bi bil jaz na njegovem in on na mojem mestu.

Če bi bil jaz moj oče, bi bil vedno urejen in obrit. Vedno bi bil dobre volje, še posebej prijazen bi bil s svojim otrokom. Nikoli mu ne bi prepovedal gledati televizije. Tudi zvečer bi pustil, da je pokonci dokler mu odgovarja. Zjutraj bi ga pustil, da se lepo naspi. Nič hudega, če bi zamudil pouk. To je mogoče vse nadoknadi. Tudi pri domačih nalogah bi mu pogledal skozi vse prste. Ubogi otrok se vendar že v šoli preveč utruji. Vsak dan bi smel v trgovino po čokolado in žvečilne gumije. Potem si bo seveda moral umiti zobe. Ampak vsak dan je pa tudi preveč. Tudi vsakodnevno tuširanje odvzame ogromno časa. Enkrat na teden, to je ravno prav. Da, če bi bil jaz moj oče, bi bilo življenje čudovito. Moj otrok bi bil zelo zadovoljev.

Ampak vseeno sem se zamislil. Če bi bil tak oče, moj otrok ne bi nikoli zrastle v pridnega in odgovornega očeta. Prav nič ne škoduje, če mi kdaj pa kdaj naloži hazen. Vseeno je moj oče dober in tad ga imam.

Tomaz Kokol, 5.b

ALJAŽ SLIKA VRBO

Nekega lepega dne je Aljaž slikal vrbo ob potoku. Zraven njega je plavala račka Dika.

Naenkrat je Aljaž zaslišal ropot avtomobila. Ko se je avtomobil pripeljal do vrbe je iz njega stopil velik možakar in pred mlako orgel kup smeti. Račka Dika se je tako ustrašila, da je kar odletela. Možakar se je spet usedel v avtomobil in se odpeljal. Na srečo si je Aljaž zapisal registrsko številko in jo odnesel na policijo. Policija je kaznovala velikega možakarja. Tako je Aljaž spet lahko v miru slikal svojo vrbo.

Dolores Brodnjak, 3.b

MOJA NAJLJUBŠA PRIJATELJICA

Moja najboljša prijateljica je Martina. Doma je v isti vasi kot jaz. Ima rjave, dolge lase in zelene oči. Trepalnice ima črne in lepe. Je srednje postave. Po obrazu ima pege. Najraje ima roza barvo. Martina je zelo jezikava. Zelo rada pleše in igra tenis. Najraje je pizzo in pije Coca-Colo. Martina ima rada živali. Najraje ima konja. Zelo rada se modno oblači. Po naravi je zelo dobra. Ima sestro Patricijo. Zelo rada se igra s punčkami. Rada gleda za fanti.. V šoli je zelo pridna. Kadar sem bolana, mi prepisuje učno snov. Zelo rada imam mojo prijateljico Martino.

Evelin Krajnc, 4.a

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Psa sem dobila pred tremi leti. Ati mi ga je kupil v Avstriji. Ine sem mu dala Piki.

Ko pridem iz šole, zmeraj skače po meni. Dajem mu hrano. Piki me včasih uboga, včasih pa ne. Piki rad je juho, meso za pse in kosti. Najbolj je jezen na otroke. Ko gredo otroci čakati na avtobusno postajo, vedno laja.

Pikija imam rada, ker je moja najljubša žival. Vsak dan greva na sprehod.

Ester Habjanič, 2.a

CAPINA VRTU

Moj kuža rad hodi
manici na vrt,
čprav dobro ve,
da bo v kopalnici zaprt.
Na gredak luknje naredi,
gleda me in se smeji.
Briž spodim ga v stran,
da od zemlje ne bi postal bolan.
Mimo mene se podi,
po stopnicah v kopalnico odkiti,
saj dobro ve,
da kazen mu sledi.

Katja Merc, 2.a

VELIKI GOZD

ZELENJAVNA

V našem vrtu, kraj naše riše,

vse je čudno

prav tako kot tukaj piše.

Zelenjava je prečudna.

Čez poletje se je tu igrala,

zdaj pa žalostna govori,

kako bo preživela zimo.

Paradižnik že ves gnil je

in korenje že pobrala gospodinja je.

Solata ni več zelena kot trava,

že njavi, na koncu svojih listov.

Tudi petišiljevoga vronja

ne vohamo več,

kukarica mlada ga v zemljo pokopala je.

Ne vemo, kaj naj rečemo,

a mislimo, da zima bliža se.

Tamara Korošec, 2.a

ZVONČEK PRIPOVEDUJE

Od lani mi je ostala v zemlji čebulica. Iz čebulice je zrastle stebelce in dva suličasta lista. Na vrhu stebelca je tulec in lep bel cvet. Dobil sem prijatelja, ki so že pricingljali na dan. Nato sem tudi jaz pokukal in veselo zacingljal. Čez nekaj časa smo zaslišali otroke. Ko so nas otroci zagledali, so hitro prišli na naš travnik. Takoj so nas začeli trgati. Moji prijatelji so jokali, a mene na srečo ni nihče utrgal. Ostal sem sam. Žal mi je bilo, ker nisem svojim prijateljem povedal, naj se skrijejo k meni pod grmovje. Potem nisem imel več prijateljev in ostal sem čisto sam.

Suzana Steiner, 2.a

MIHA PEČE GOBE

Bil je lep sončen dan. Miha ni imel kaj početi, zato je odšel v gozd. Ker je bil poreden deček, je s seboj vzel vžigalico in bencin. Ko je prišel v gozd, je začel nabirati gobe. Sklenil je, da si jih bo spekel. Nabiral je gobe in zakuril ogenj. S seboj je imel pločevinko. Spil jo je in vrigel na tla. Ko je zapikal veter, se je ogenj razširil na suho listje. Začela mu je goriti obleka. Ker ga je bolelo je začel tekati po gozdu. Končno si je ogenj na obleki pogasil. Stekel je po pomoč. Ko so gasilci pogasili ogenj, so Miha zelo kregali.

Sašo Onnik, 2.b

VELIKI GOZD

Nekoč je bil gozd, ki se je imenoval veliki gozd. V njem so živele male živali. Lahko so se skrila pod velika drevesa. Imela so tudi dosti hrane, ptice pa so gnezdirale na varnem. V gozd so zakajali tudi otroci. Igrali so se z malimi živalmi, ko naenkrat zaslišijo šumenje. Zagledali so volka, medveda in lisico. Otroci in živali so

usi preplašeno zbežali vsak na svojo stran. Čez nekaj časa so se otroci skupaj s starši vrnili nazaj. Začeli so preganjat volka, lisico in medveda. Tako so jih prestrašili, da so za vedno odšli iz velikega gozda. Veliki gozd je spet postal varen in miren kraj za male živali in otroke.

Tibor Ules, 2.b

STONOGA GRE V MESTO

Nekoč je šla stonoga v mesto. Tam bi rada kupila čevlje. Ko je pogledala, je bil zunaj sneg. Stonoga je obula stare čevlje. Potem pa je šla v mesto kupovat nove čevlje. Našla je svojo številko. Ko je obula vse čevlje, je posijalo sonce in od takrat je stonoga bosa.

Polona Zupanič, 2.b

MOJ BRAT

Mojemu bratu je ime Tadej. Star je šest let. Skupaj se igrava, kadar nama je dolgčas. Rad se vozi s kolesom in igra z avtomobilčki. Rad hodi v malo šolo. Tam se skupaj s sošolci igra. Doma pa skače in nagaja. Ko mamica pride iz službe, mu pomaga narediti domačo nalogo. Po nalogi rad gleda televizijo. Zvečer pa je že utrujen in ko ga je strak, rad pride v mojo posteljo. Takšen je moj brat Tadej.

Katja Tement, 2.b

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Tanja je moja najboljša prijateljica. Je lepe postave in dolgih svetlih las. Ima modre oči in goste obrvi. V ušesih ima zlate uhane z vijoličastim kamenčkom. Oblečen ima zelen pulover in črn triko. Pod trikojem ima bele nogavice, obute pa črne copate.

Po srcu je prijazna. Njen najboljši predmet je telesna vzgoja, sovraži pa matematiko. Najrajši pije Coca-Colo, njena najboljša jed pa je pizza.

Ima sestro Janjo in eno muco. Doma je v Zgornji Hajdini 124. Zelo rada gleda tudi za fanti.

Maja Metličar, 4.a

ZIMA

Peter je nekega lepega zimskega dne tidno spal. Ko se je zbudil, je zavriskal, ker je bil zunaj sneg. Peter se je oblekel in si okli vratu zavil šal, na glavo pa si je dal kapo. Odločil se je, da bo naredil snežaka. Pomagat mu je prišel najboljši prijatelj Uroš. Uroš se je tudi spomnil na ptičke. S Petrom sta naredila krmilnico in jo obesila na drevo. Vanjo sta natrosila zrnja. Ko sta končala, se je Uroš moral posloviti. Pozimi, ko snežna odeja pokrije ceste, polja in doline, moramo za ptice in nekatere gozdne živali poskrbeti mi. Pozimi imajo probleme s snegom največ vozniki, saj se takrat zgodi največ nesreč.

Dejan Kaisersberger, 2.b

ORAČI

Na masno nedeljo, to je nedelja pred pustnim totkom, pridejo k vsaki hiši orači, da nam zaželi jo dobro letino.

Pri oračih so konji, v to šemo sta oblečena dva dečka, ki vlečeta plug. Na glavi imata doma izdelani kapi, k njuni opremi še spadajo črne hlače, bela stajca s telovnikom in značilen moški moder predpasnik. Tako je tudi oblečen deček, ki predstavlja orača in kimari zadnji del pluga. V takšnem stilu je oblečen tudi pokač. Spretno vodi bič, ki si ga je sam pripravil. S seboj imajo tudi kurenta, ki naj bi v okolici Ptujja bil posebno dobrodošla pustna maska. Oh, ja, še en deček je, seveda, na njega ne smememo pozabiti. Micka, to je deček, ki je oblečen v deklīco. Za Micko izberejo visokega in rahlo-pegastega mladeniča, ki je oblečen v stara mamina oblačila. S seboj ima "cejo" ali košaro, v katero pobira darove. Ti darovi so ponavadi jajca ali krofi in seveda denar. Micka ima v "ceji" pleve, ki jih potrosi po dvorišču, ko orači s plugom zaorjejo dva kroga.

Stem nam zaželi jo mnogo sreče v življenju in dobro letino.

Suzana Horvat, 7.6

PUST

Tudi lani smo bili kurenti povabljeni na veliki mestni karneval na Dunaj. Zgodaj zjutraj smo se odpravili na pot. Bilo nas je deset kurentov in en hudiček. Po dolgi vožnji smo končno prispeli na Dunaj. Tam so nas z veseljem sprejeli. Na karnevalu je sodelovalo 80 različnih mask. Vsaka skupina je dobila svojo številko. Mi smo imeli številko 56. Pred nami so bili

črnci, ki so plesali afriške plesе, za nami pa nekaj moŕ, ki so imeli konjsko vprego in na vozu sode, polne piva, ki so ga delili ljudem, ki so stali ob cestah. Karnevalska povorka se je vila po celem Dunaju in je bila dolga okoli 5.5 km. Ob cestah je bilo veliko gledalcev, ki so nas fotografirali in nam ploskali. Po treh urah se je karneval za nas končal. Nakoncu je bila proslava in razglasitev najlepše maske na karnevalu. To je potekalo v festivalni dvorani Marije Terezije. Osvojili smo prvo mesto in dobili velik pokal.

Veseli in utrujeni smo se proti večeru odpravili domov. Bilo je super!

Tomaŕ Straŕela, 6.a

MASKA, KI NI SAMO PUSTNA

Pust je vesel, norčav praznik. Meni je všeč zato, ker lahko vsak človek, če to le ŕeli, v prostem času postane nekdo drug. Najbolj zabavno je, če se v koranta, precej grozljivo, staro pogansko masko, našemi dekle ki te prestraši z jeŕevko.

Ho pa sname "čako", si pošteno presenečen.

Moja najljubša pustna maska je žalostni klovn po imenu Pierre. Ta klovn mi je všeč zato, ker ponazarja vse žalostne in lačne otroke. Otroke, ki so v vojni ali kako drugače ostali brez staršev, brez bratov in sester. Otroke, ki so ostali brez strehe nad glavo. Osamljene otroke! V Pierrovem obrazu pa kar odseva tista žalost, žalost osamljenih otrok, potrebnih ljubezni in ŕivljenja.

Pierre je beneškega izvora in je po svetu zelo znana maska. Na glavi mu tiči črna čepica in po licu mu polgijo solze. Oblęčen je v dolgo belo haljo, okrašeno s tremi velikimi črnimi gumbi. Okrog vratu pa ima bogat čipkast ovratnik.

Pod haljo mu tičijo majhne nožice, obležene v bele svilene hlače in obute v črne čevljuje. V roki drži svetlo rdečo vrtnico, kot znak ljubezni, miru in svobode.

Lena Simonič, 6.a

PUST IN PUSTNE ŠEME

Pust je čas pustnih norčij. Mnogi bodo svojo veselo naravo pokazali na različnih prireditvah po Sloveniji. Vsekakor pa so vitunec in vseslovenski dogodek pustovanje na Ptuju. Le redki ne poznajo korenta, značilne maske s Ptujskega polja. Poleg kurenta poznamo še orače, ruse ter piceke.

Korantova ožja domovina so Markovci, Jabovci, Nova vas, Strelci, Sobetinci, Slojnci, Borovci. Vprašanje, od kod izvira korant, še danes nima natančnega odgovora. Njegovega prednika so s seboj prinesli Slovani v 6. stol., lahko pa bi bil še ilirsko - keltska dediščina. Morda je celo ostanek ljudskega izročila Skokov, ki so bili pri nas ob koncu 15 stoletja.

Korant pa ni osamljen pojav. V množici sorodnih likov srečamo lampe v Medjimurju, duše v Mohaču na Madžarskem, kukere v Bolgariji,... Demonški lik koranta, ki je nekoč preganjal zimo, je zdaj izgubil magično moč, kljub temu pa ni narodna maska, saj s svojo podobo še vedno vzbuja strah. Na glavi ima kapo iz crčjega kožuha. Nekdaj so bila ušesa usnjena, zdaj pa se namesto njih uveljavljajo peruti večjih ptic, puranov in gosi. Po vojni se je namesto usnjenih ušes pojavilo dvoje lesenih paličic, ki so jih prepletli z barvnimi trakovi in okrasili s papirnatimi.

Paličje je usnjeno. Vanj so vrezane odprtine za oči, nos in usta, Oči in usta so obrobjena z živo rdečo barvo, nos pa podaljšan v usnjen "rilec". Za zobe mu služi na

nit napeljan beli fižol, za biko pa vejica sirka. Iz ust mu visi dolg rdeč jezik. V rokah nosi ježevko. Največja sramota zanj je, če ga odkrijejo, zato z ježevko odganja nadležneže. Nekdaj so razgreti mladci z ježevkami med seboj tudi grobo obračunavali in od tod tudi velik strah pred korantovim orožjem. Za korantov kožuh je treba najmanj pet ovčjih kož. Koranti se prepašajo z verigo, na kateri je obešenih pet krvavih zvoncev. Na nogah imajo zelene ali rdeče dokolenke, obuti pa so v visoke črne čevlje. Če korant da kaj nase, mu za pasom visi jo robci, ki so mu jih podarila dekleta. Orači so s svojimi starimi obredi čarali za rodovitnost, a so kot večina drugih mask tudi oni izgubili prvotni pomen. Znane so skupine iz Markovcev, Lancove vasi in Podlehnik. Orjejo za debelo repo ter želijo dobro letino. Plug vlečejo trije pari fantov - konjičev. Vodi jih pokač, saj ima na koncu vrv močan "žmic". Za "plužarja" je korant. Plugec je okrašen z zeleno smrečico, na kateri vtrajajo barvni trakovi. Orače spremlja tudi pobirač, ki na hrbtu nosi koš za darove. Hodi jo po vasi in pred hišami zaorjejo nekaj simboličnih brazd, v katere pobirač poseje seme debele repe.

Rusa je konjska maska, v katero se maskirata dva fanta. Leseno ogrodje je pokrito s ponjavo. Rusina glava je obita z ovčjo kožo, ob repu pa ima obešene svinjske mehurje, ki predstavljajo pašnike. Na hrbtu sedi lutka iz cunj ali "laček". Ruso spremljata pobirač in gonjač, ki kroti njeno neubogljivost in razigranost. Ajen prvotni pomen, želeti zdravje in plodnost pri konjih, je že davno utonil v pozabo.

Piceki so otroška maska, ki podobno kot orači zaorjejo pred hišami po vasi, gospodinje pa jih obdarijo s krofi, jajci in klobasami.

Za pustni čas je značilno, da se dobro pije in je. Na mizi morajo biti predvsem mastne jedi, tolsta pečenka, in krofi. Manjkati pa ne smejo flancati, ajdova potica,

ocvirkovca in špehovka ter svinjska glava. Velja namreč, da bo obilna pustna pojedina prinesla dobro in bogato letino, dreveje bo veliko obrodilo, kokoši bodo pridno nesle in dekleta bodo našla svoje ženine. V Cirkovcih na Dravskem polju se je ohranila navada, povezana z neomogućenimi dekleti. Kadar se pred pustom ni omožilo nobeno dekle, so fantje posekali bor ali smreko, ki so jo morala za kazen vleči vaška dekleta.

Zanimivo, a prav nič vzgojno...

Doroteja Mohorke, 7.6

SNEŽNA VOJNA

Bližalo se je Novo leto. Zapadlo je dosti snega, zato smo ga bili otroci zelo veseli. Po kosilu sem odšel ven in prosil očeta, če mi pomaga narediti iglu. Oče mi je rad pomagal, zato sva bila z gradnjo hitro gotova. Brat Tomaž si je med tem časom zgradil dosti večji iglu. Po končani gradnji sem odšel pogledat, kje je Tomaž. S polno močjo mi je v obraz zagnal kepo. Hitro sem tekel do svojega igluja in si naredil polno kep.

Vedel sem, da je Tomaž močnejši, zato sem poklical soseda, ki stanujeta na levi strani naše hiše. Tomaž je takoj videl, da smo trije, zato je poklical soseda, ki stanuje na desni strani naše hiše. Začela se je prava snežna vojna.

Tomaž in njegova pomočnika so nas kar naprej kepali. Ni in ni jim zmanjkalo kep. Nam pa je kot bi mignil zmanjkalo kep. V igluju smo obstali kakor kipi. Čez nekaj časa sem se ojunčil in sem šel iz igluja naredit kepe. Ko sem se urnil sem bil kot bel medvedek. Znova smo se začeli kepati. Jasni, ki nas je opazovala z okna, se je zdelo to hudo. Zato nas je prekinila in nas povabila v hišo. Takoj se je snežna vojna končala.

Usi smo se usedli ob krušno peč in Jasna nam je postregla s toplim čajem in keksi.
Sklenili smo, da se ne bomo več kepali.

Peter Štrafela, 3.a

Martina
Vogumeč, 5.b

KAKO JE OTROK PREPREČIL VOJNO

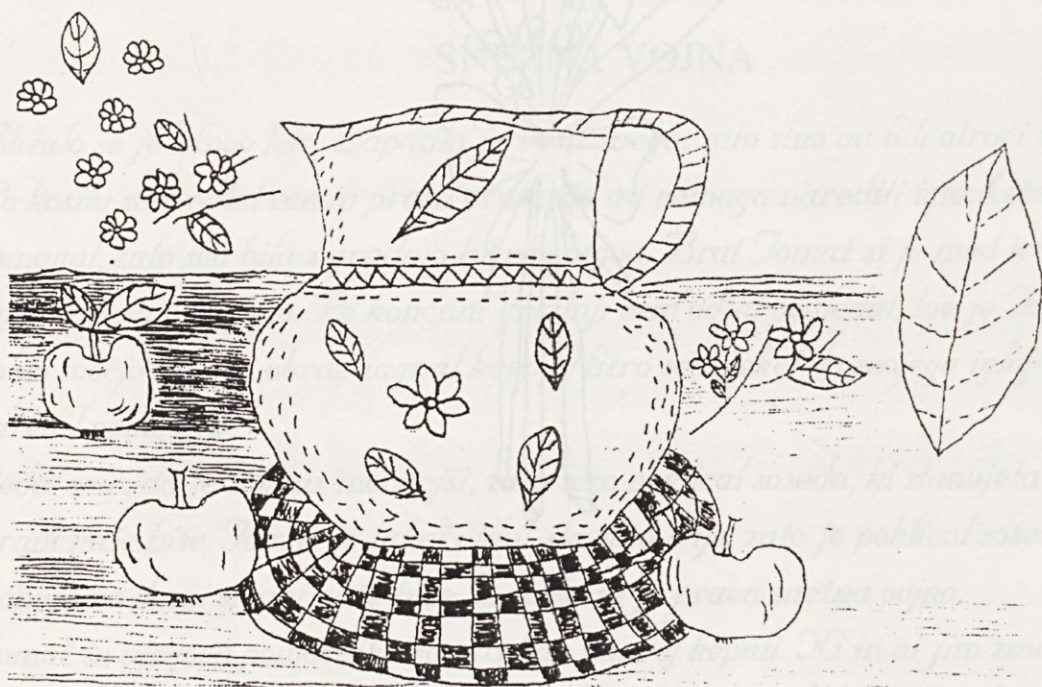
Zapadel je sneg. Otroci dveh sosednih ulic so prišli na plano.

Igrali so se na snegu in delali kepe. Nekaj otrok je bilo na desni strani ceste, nekaj pa na levi strani. Naenkrat so začele švigati kepe na eno in drugo stran. Letele so vedno hitreje in vedno več jih je bilo. Začela se je vojna. Zaradi obmetavanja so bili že vsi zasneženi in so se med seboj grdo gledali. To je bila res prava vojna.

Pri kepanju jih je zmotil jok. Zanimalo jih je, od kod prihaja ta glas. Našli so otroka, ki mu ni uspelo narediti snežaka. Pozabili so na vojno in mu ga pomagali narediti. Ko so končali, so okrog njega zaplesali.

Otrok je bil srečen, pa tudi vojna se je končala.

Rok Sagadin, 3.a

Klarodija
Pisa, 5.a

MOJA NAJLJUBŠA IGRAČA

Moja najljubša igrača je dojenček. Ima modre oči, dolge črne trpalnice, je srednje postave, ima nos in usta, majhno glavo in tudi majhne roke in noge, je brez las.

Dobila sem ga od mame in atija, ko sem bila stara štiri leta. Darilce mi je bilo zelo všeč, saj nimam mlajših bratcev in sestic, ki bi se z mano lahko igrali. Z njim se igram tako, da ga previjem, ga nahranim, kot z živim otročičkom.

Dojenčku je ime Marko. Ima svoj prostor. To je moja postelja.

Kadarkoli kam grem, ga pustim doma, zraven pa vzamem kakšnega medvedka. Igram se, ko se naučim, naredim nalogo in ko končam z vsem drugim delom. Dojenček je moja najljubša igrača, ker ni dolgočasen.

Andreja Šlamberger, 4.b

NAŠA DRUŽINA

Našo družino sestavlja pet članov: ati, mamica, oma, moja sestra in jaz. Imamo se lepo. Moj ati dela v klevu in delavnici. Mamica kuha kosilo. Oma dela na vrtu. Moja sestra hodi v šolo. Domov pride s kombijem. Ko pridem domov, mi mamica da kosilo. Najem se in si naredim domačo nalogo. Potem grem gledat, kaj dela ati. Včasik mu tudi kaj pomagam. Ko se naveličam, pride domov moja sestra. Zelo sem vesel, ko pride domov. Doma se skupaj igrava in imam zopet družbo. Ko se stemni, grem noter. Nekaj časa gledam televizijo, potem pa moram iti spat, ker grem zjutraj v šolo.

Evgen Pulko, 2.b

NA KMETIJI

V tem tednu smo imeli tematski sklop. Nekaj o živalih. V naših krajih se precej ljudi ukvarja s kmetijstvom.

Naš razred si je ogledal bližnjo kmetijo. Najprej smo si ogledali krave in konja. Krave so se nadovedno ozirale po nas. Nato smo šli do piščancev in zajcev. Jaz sem bila navdušena nad malimi zajčki. Enega sem si dala v naročje in ga božala. Malo me je tudi popraskal. Največ imajo na tej kmetiji malik in velikih prašičev. Tudi golobi so mi bili všeč.

Na koncu ogleda nas je gospodinja Marjana pogostila s sokom in piškoti. Ko smo se vračali je pikal močan, mrzel veter.

Tamara Korošec, 2. a

STARŠI TAKO, KAKO PA MI

Vsak ima svoje starše, ampak vsak si želi, da bi se malo spremenili. Nekega dne sem si tudi jaz zaželela, da bi bili drugačni.

Začelo se je zjutraj, ko me je prijateljica poklicala, da bi šla z njo na zabavo, ki so jo priredili otroci iz njihove ulice.

Mami pa to ni bilo všeč, saj ni vedela, kje bo ta zabava. Toda kje bo zabava, nisem vedela niti jaz. Ko se je zabava začela komaj ob štirih popoldan, sem vse dopoldne pospravljala, da bi se prikupila mami. Ob dveh sem končala in prosila mamo za dovoljenje. Tako dolgo sem sitnarila, da je končno nerada privolila. Ampak mi je pred odhodom naročila, da moram biti že ob osmih doma. Seveda je čas hitro tekkel in ura je bila že pol osem, ko bi morala oditi. Poklicala sem domov, ampak mama mi ni dovolila ostati dlje. Prazočarana

sem odšla od telefona in povedala, da ne smem ostati dlje. Ko sem prišla domov, mi je mama povedala, da če bom še kdaj izsiljevala, ne bom šla nikamor več.

Zvečer sem v postelji premišljevala, zakaj so starši tako drugačni od mene.

Tadeja Klemen, 6.b

MOJ PRIJATELJ

Mojemu prijatelju je ime Tomaž Petek. Hodi z mano v tretji razred. Sva prijatelja in se druživa že od prvega razreda.

Ima svetlo rjave in bolj kratke lase. Oči ima modre. Je močne postave in hitrih nog. Igra nogomet in košarko. U šoli ima lepe ocene.

Po srcu je prijazen. Rad dela in spi. U šoli je miren, tih in rad posluša. Učasih me kaj opraša. Največkrat je oblečen v kavbojke in pulover.

Lepo se vedem do njega. Učasih se skregava potem pa sva spet prijatelja. Punce ga imajo rade, ker se lepo obnaša. Učasih me razjezi in potem sem jezen kot rak.

Še posebjaj mu želim, da bi u šoli bil odličen.

David Pogačar, 3.a

MOJA SESTRICNA

Moji sestrični je ime Vesna. Opisala jo bom zato, ker je že dolgo nisem videla.

Doma je u Kanadi.

Ima rjave lase in modre oči. Najraje ima lase spuščene. Rada pa tudi hodi u

hribe. Na obisk je prišla predlani. Prišla je za tri mesece. Nekajkrat je prespala

tudi pri nas. Rada slika, poje, se uči in bere knjige. Rada je ribe in plava. Ušech ji je, če lahko slika stare stvari. Postrežem ji s stvarmi, ki jih ima rada. Tudi jaz bi rada obiskala Kanado.

Vesna Mlohorko, 3.a

LASTOVKA

Lastovka je priletela k nam. Pri nas si dela gnezdo. Lastovka je lepa ptica. Lastovka ima mladiče. Mladičem nosi hrano. Lastovka se hrani z muhami in s komarji. Lastovka pozimi odleti v Afriko. V Afriki je veliko hrane.

Tadeja Kokot, 1.r

*Martina
Škarla, 5.b*

ŠTORKLJA

Štorklja se mora braniti pred drugimi štorkljami. Štorklja ima rada žabe in polže. Ima oranžni kljun. Pogosto stoji na eni nogi. Štorklja je velika in bela. Štorklja je lahko bolna. Opazovala sem jo na sosedovi strehi.

Nuša Bedrač, 1.r

POMLAD

Pomlad je najlepši čas:
 zvončki cingljajo pomladno bvalnico,
 trobentice jo spremljajo s trobentami,
 mačice na citre igrajo,
 ampak vijolice, vijolice so še male
 in v vetru se bahajo.

Pomlad je res lep čas
 in vsakdo ima jo rad.

Grega Korosec, 5.a

Pomlad me spominja na maj,
 a zdaj je april še ni kaj.
 Pa tudi maj hitro bo,
 takrat cvetja bo polno drevo.
 Pa se vrnimo k pomladi,
 ker jo imamo vsi radi.

Polno veselja bo, polno topline,
vedrih obrazov in prve maline.
Če pa še sonce bo, to bo veselo,
saj ga pomlad je prinesla
v deželo.

Gregor Hajšek, 5.b

LASTOVKA

POMLAD

Sončece zlato je posijalo,
čarkov veliko na zemljo poslalo.
Rože vesele
so zacvetele.

Ptičice drobne so priletele,
pesmi vesele so nam zapele.
Spet je veselo doli na trati,
otroci se bočejo zunaj igrati.

Matej Serdinšek, 5.a

BOGASTVO BESED, BOGASTVO ČLOVEKA

Čas mineva. S časom se spreminja življenje ljudi, raba jezika. Že v davnih časih so se začeli sporazumevali prvi človeku podobni primati. Res je bilo to sporazumevanje preprostejše od današnjega, vendar tudi začeti so morali nekje. Uporabljali so vedno več zapletenih glasov. Tako se je razvijalo hitreje in hitreje. Nastajal je že pravi jezik. Kasneje, ker so živeli pametni, razumni ljudje, so se razseljevali in tako je nastajalo več jezikov. V govoru so poznali vse več besed, saj so odkrivali stvari, ki jih prej nihče ni videl ali naredil, tako je prišlo do velikih razlik med narodi. Živelci so ločeno in vsak jezik je dobil novo obliko. Ker pa so se morali ljudje med seboj sporazumevali, so bili prisiljeni naučiti se drugih jezikov. Ljudje, ki so poznali več jezikov, so si izmenjevali izkušnje. To jim je koristilo, da so lahko v vsem napredovali. Učenjaki so učili navadne

ljudi pisati, govoriti druge jezike in tudi lažje živeti. Vsak narod si je izoblikoval svojo kulturo, vero...

Pisatelji in pesniki so v času svojega življenja podobno razmišljali. Lahko so bili zagrizeni romantiki ali pesimistični realisti.

Veliko teh zapisov se je ohranilo. Ohranjeni so v muzejih, univerzitetnih knjižnicah, nekaj jih je tudi v cerkvah. Pisatelji in pesniki kasnejšega časa so te zapise proučevali. Tudi ljudje, ki nam ni bilo dano umetniško življenje, radi beremo in se učimo o pesnikih, pisateljih in njihovih delih.

Pa ne samo zato, ker se v šoli pač moramo, ampak tudi doma prostovoljno preberemo zbirko pesmi ali knjigo. S tem se izobražujemo, hočemo biti razgledani, ne pa samo živeti za dobro kosilo in posteljo. Smisel življenja je razširjevanje pogleda in uma, hrana je le energija, ki nam omogoča preživetje, spanje le za počitek in sprostitvev. Učimo se preteklosti za boljšo prihodnost. Skrbimo za preživetje besede in razuma. Zagotovo si želimo lepše življenje, čeprav sedaj ni tako slabo. Želimo govoriti, pisati, širiti svoj besedni zaklad in se učiti drugih jezikov, kultur. Biti strpni do pravice govora, saj je govor vendar pomemben tudi za dobro življenje. Lmeraj več ljudi se odloča za učenje in spoznava pravi smisel svojega življenja - sporazumevanje, učenje novega.

Če ne bi tisti prvi primat "izdaval" prvi glas, tudi drugi ne bi poskušali. Ker ti ne bi poskušali, se govor ne bi razvijal. Še vedno bi ostali na stopnji razvoja pred davnimi leti in vso bogastvo več tisočletij ne bi obstajalo. Na srečo obstaja in tudi mi znamo govoriti.

Čas mineva in ljudje z njim. Za nami ostajajo sledovi našega življenja. Sledovi, ki povedo vse o nas. Novi rodovi se bodo lahko učili od nas, kot smo se mi in se učimo od naših prednikov.

Življenje je začaran krog. Tudi bogastvo besed je v začaranem krogu bogastvo človeka.

Katja Lemljč, 8.a

MOJA DRUŽINA

Mi smo srečna družina. Moja družina šteje štiri člane, to so: mamica, ati, brat Robi in jaz. Patijem se včasih nisva dobro razumela. Ko je na našo šolo prišla Marjetka Čas, ki vodi upanje 2000, se je naša družina spremenila. Marjetka Čas nam je govorila, da moramo biti prijazni do starejših ljudi in ubogati starše.

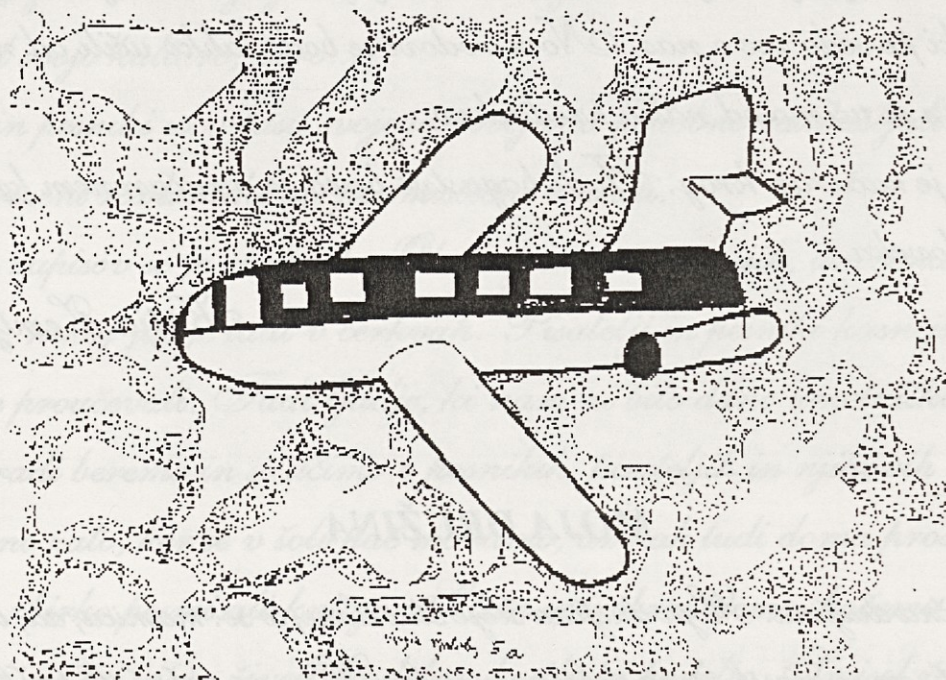
Bilo je sončno jutro in pri mizi smo sedeli vsi razen brata. Jaz sem si že od nekdaj želela imeti psa. Prejšni pes nam je poginil. Mami je bila takoj za to, ati pa nima rad živati, zato mu ta predlog ni bil všeč. Užaljena sem odšla v svojo sobo. Bilo mi je dolgčas, zato sem vzela knjigo in jo brala. Med branjem knjige sem trdno zaspala.

Sanjala sem, kako bi bilo, če bi imela psa. Ko me je mami zbudila, so se sanje končale. Prišla sem v kuhinjo in ati me je vprašal, če si res želim imeti psa. Takoj nas je odpeljal v trgovino s psi in rekel, naj si enega izberem. Izbrala sem si veliko nemško ovčarko, bila je tako ljubka. Na poti domov sem razmišljala, kje bo spala.

Pripeljali smo jo v novi dom in k srečni družini.

Naša Brina je v naši družini zelo priljubljena in vsi jo imamo radi.

Daniela Metličar, 7.a

MOJE POČITNICE

Kot bi trenil je šolsko leto naskrog in že se bližajo počitnice. Ta čas sem komaj dočakala.

Prvi teden počitnic smo se ati, mami, sestra in jaz odpravili v hube. Ta teden je hitro mineval. Hodili smo po hribih, travnikih in vsepovsod je bilo tudi veliko rožic, ki so tudi zdravilne. Moja mami si jih je veliko nabrala za čaj. Bili smo na Beli peči in na Javorniku. Od tam je bil zelo lep razgled, ki se mi je posebj vtisnil v spomin. Ko smo prišli spet dol, nas je pri kmeti ji čakalo kislo mleko in žganci, ki smo si jih prej naročili. To vse smo z užitkom pojedli. Radi bi bili ostali še nekaj ur, ampak se je oblačilo in morali smo domov. Spali smo pri moji sestrični, ki je doma v Bistrici

pri Tržiču. Drugi dan smo se morali odpraviti na pot proti domu. Ko smo prispeli so nas že čakala opravila okrog hiše.

Tako so minevali dnevi, dokler končno ni prišel dan, ki smo ga že vsi veselo pričakovali. Odšli smo na morje. Pot je bila dolga in naporna, saj je trajalo celih pet ur.

V Barbarigi je bilo zelo vroče, zato smo se odšli takoj kopat v morje. Bilo je prijetno toplo in čisto, zato nam je zelo ugajalo. Tretji dan smo odšli v Pulo. Tam smo si ogledali tudi arenno, ki pa je na žalost bila zaprta. Hodili smo po tržnici in si ogledovali znamenitosti mesta.

Škoda, ker je čas na morju tako hitro minil, kot bi mignil smo spet bili doma. Te počitnice mi bodo dolgo ostale v spominu, ker sem jih lepo preživela.

Janja Rozman, 7.a

PPP

Poštar Peter prinaša pisma Polonci. Polonca prebere pismo. Polonca ponudi Petru piškote.

Poštar peter pokvali Polonco in poboža Pikija. Poten pelje proti pošti. Po pločniku priteče

Pretvarjerv Piki. Poštar Peter pokliče policajja. Policaj pograbi pendrek in prepodi Pikija.

Preden pride pred pošto, prejme paket.

Dejan Kaisersberger, 2.b

V TELOVADNICI

Naša šola nima telovadnice. Usak mesec se odpeljemo v telovadnico na Breg. Nasmehanih obrazov se pripeljemo v telovadnico. Najprej se v garderobi preoblečemo v telovadno obleko, potem pa stečemo v telovadnico. Predrami nas tovarišičin žvižg. Sledijo razgibalne vaje. Potem pa telovadimo na orodjih. Tokrat smo telovadili na lestvi, klopi, zaboju in na kozi. Najbolj všeč mi je bilo skakanje preko koze. Po končanih dveh urah telovadbe smo pospravili orodje in odšli v garderobo.

V telovadnici mi je bilo zelo lepo. Tudi mi bi radi imeli svojo telovadnico.

Uroš Intihar, 3.a

TORBA ME JE NESLA V NAROBĚ ŠOLO

Stopnice so šle po meni. Čevlji so me sezuli in me odložili pri vratih. Šla sem proti učilnici in vrata so me odprla. Stophila sem v učilnico. V njej je bili vse narobe. Šla sem sedet in počakala, da je prišla učiteljica. Učiteljico so odprla vrata in stopila je v učilnico. Tovarišico je pisala tabla. Računi so pisali nas.

Smiljana Steiner, 4.b

TORBA ME JE NESLA V NAROBĚ ŠOLO

V narobe šoli je sedl stol na meni. Ko smo imeli matematiko, so računi pisali mene in me izračunavali. Tovarišico je v narobe šoli pisala tabla. Hišnika je tudi ura naravnavala. Pri malici nas je jedla malica. Po malici so prišla vrata skozi tovarišico. Pri telovadbi nas je žoga metala v zrak. Ko smo pričeli z igro med dvema ognjema, se je žoga umikala. Pri naravi so gozdovi opazovali nas.

Ko smo se vračali, je šla cesta po tovarišici. Pri družbi me je list napisal v zvezek. Potem nas je berilo bralo na mizi. Abeseda je kar nas učila. Miza se je vsedla na tovarišico.

Ta svet mi ni preveč všeč, saj se dogaja vse narobe, sem si mislila. Potem sem ugotovila, da se mi je sanjalo.

Nataša Valh, 4.b

Zahvaljujemo se vsem, ki so darovali za srečolov in tako pomagali pri organizaciji vate.

osmošolci

U. telovadnica mi je bilo zelo lepo. Tudi mi bi radi imeli svojo telovadnico.

Uroš Intihar, 3.a

TORBA ME JE NESLA V NAROBE ŠOLO

Stolnice so sle po meni. Čevlji so me vezali in me odložili pri vratih. Aja sem proti učilnici in vrata so me odprla. Stopila sem v učilnico. V njej je bilo vse narobe. Aja sem sedel in počakala, da je prišla učiteljica. Učiteljico so odprla vrata in stopila je v učilnico. Tovarišica je pisala tabla. Računni so pisali nas.

Smiljana Steiner, 4.b

Izdala in založila: OŠ HAJDINA

Likovno opremila: ROMANA KISELJAK

Tiskanje naslovnice in vezava: PP PE TISKARNA PTUJ

Računalniška obdelava: ANDREJ PULKO IN DEJAN PACHER

Uredila: SILVA HAJŠEK

Pregledala: ANA KOTAR

Slika z naslovnice: BARBARA KARANOVICH

šolsko leto: 1994 / 95

Naklada: 150 IZVODOV

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1994 / 1995

373.3(497.12 Hajdina)

6002161,1

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

COBISS ◦